saksa okupatsiooni tuleku ja mineku — mõju kirjeldamisest oma tegelaskonnale. Oskar Luts temale omase tugeva kirjanikutemperamendiga meelitab, nagu enamasti ikka, ka sedapuhku — vaatamata hooletule suhtumisele oma ülesandesse — innuga lugema väikekodanlikku loomaaeda kirjeldavaid teoseid „Tagahoovis“ ja „Tuulesellid“. Leida Kibuvitsa impressionistlikus „Rahusõidus“ võib küll nii nagu teisteski leida elulähedust, kuid sellest on hoopis kaugel igasugune ühiskondlikkus ja osalt isegi eetiline vaateviis ja realismgi. Kibuvits pole küll siingi veel vaba mõjustusist, ta ei suuda esineda ka mõtlejana, kuid tal on vaatlusvärskust. Erandlik on ka Hella Vuolijoe „Udutaguste Leeni Tartus“, milles mõjub küll segavana saksa sentimentaalsete ajaviiteromaanide stiil, kuid seda kompenseerib suurel määral õige rikkalik ja huvitav andmestik balti sakslaste ja ka tõusva eesti haritlaskonna elust umbes kolmkümmend aastat tagasi.

Rahvalik-õpetliku romaani liigis on leidnud omajagu tunnustamist M. Mõtslase „Kevadised vood“ ja H. Mäelo „Tänapäeva lapsed“. Need pakuvadki kindlasti kasulikumat lugemisvara kui lausa ajaviitekirjandus, milline muide viimasel ajal on algupärasenagi meil jalgu alla võtmas: nii ilmus 1933. a. meie omilt autoreilt juba neli-viis kriminaal- või seiklusjuttu.

Draama oma rohkem kui kahekümne teosega on arvuliselt esikohal teiste ilukirjanduse liikide seas, kuid just sel alal esineb kõige rohkem tarbekirjandust, just siin leidub hulgaliselt selliseid teoseid, mis täiesti teadlikult on loodud väikelavade tarbeks, vähenõudlikule publikule mõnusa õhtu soetamiseks. Nagu

Eesti kroonika 1933, lk. 87